

זמר, יעקב



יעקב (יקי), בן עבריה ויוסף, נולד ביום כ"ו בתמוז תש"ו (25.7.1946) בתל-אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי "לדוגמה" בתל-אביב ובבית-הספר היסודי על-שם בורוכוב בגבעתיים; אחרי-כן המשיך בלימודים בבית-הספר התיכון על-שם קלעי בגבעתיים, במגמה הריאלית. יעקב היה תלמיד חרוץ ושקדן. קפדן בהכנת שיעוריו, מדקדק מאוד, ולעתים עד קוצו של יו"ד, נקי ומסודר. הוא היה נער פעלתני, שימש כחבר מועצת התלמידים של בית-הספר ואף נבחר להיות היושב-ראש שלה. בנעוריו נמנה עם חניכי תנועת "הנוער העובד והלומד" וברבות הימים היה מדריך בקן "בורוכוב". חובב מוסיקה היה ופרט על פסנתר. יעקב היה ישר ובעל מצפון, דבק בעקרונותיו ומתעקש לעמוד במשימות ובאתגרים שהציב לעצמו. היה לו ביטחון עצמי רב ללא שחצנות, הוא נהג בקור-רוח ובדעה שקולה. מטבעו אהב את הפשטות, לא היה בדרך והיה שמח בחלקו. כל מיועדיו זוכרים אותו כאדם אדיב ומנומס, מכניס אורחים ונוח לבריות. הוא היה טוב-לב ומוכן תמיד לעזור לזולת.

יעקב גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1964 והתנדב לחיל הצנחנים. לאחר הטירונות השתלם בקורס צניחה ובקורס מ"כים חי"ר. לאחר שהצליח בתפקידיו ביחידתו נשלח לקורס קציני חי"ר ואחרי-כן השתלם בקורס מפקדי פלוגות. הוא היה קצין טוב, חרוץ, מסור, יעיל ובעל ידע מקצועי רב. מפקדיו כתבו עליו בחוות-דעת תקופתיות: "יעקב הוא קצין מעולה. יש לו חוש אחריות וניתן לסמוך עליו בכל אשר יעשה. הוא בעל יכולת רבה ויש לו רעיונות מקוריים. הוא בעל כושר לקלוט וללמוד, יזם הרבה בתחום תפקידו, יש לו תפיסה טובה והוא ממלא את תפקידו באופן יוצא מן הכלל. יחסו לעבודה רציני, ובדרך התנהגותו ובהגינותו המופתית הוא משמש דוגמה אישית לחבריו". במהלך שירותו השתתף בקרב סמוע בתפקיד קצין-מבצעים. על השתתפותו במלחמה בשנת 1967 הוענק לו "אות מלחמת ששת הימים". לאחר מלחמת ששת הימים, בעת פריצת הדרך לשארם-א-שייך נפצע ואושפז תקופה מסוימת בבית-החולים.

לאחר שסיים את שירותו הסדיר למד באוניברסיטת תל-אביב במגמה לאלקטרו-כימיה ובאוניברסיטת קליבלנד באוהיו שבארצות-הברית, שם שקד על עבודת הדוקטורט בתחום האלקטרו-כימיה. בעיתונות המקצועית במקום פורסמו שני מאמרים מפרי עטו, שהם חלק מעבודת התזה שלו. הוא היה מראשוני "הנמרים", הקצינים שנענו לקריאתו של שר הביטחון בימי מלחמת ההתשה, לשוב ולהתגייס לצבא הקבע. הוא שירת במוצב "טמפו" בימים שהיה נתון להפגזות קשות מאוד, ובמוצב "המזח". בתחילת שנת 1973 נשא לאישה את חברתו גילה וכמאז ומתמיד היה בן נאמן ומסור, ובעל אוהב, שהיה קשור למשפחתו מאוד. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים חש מארצות-הברית להצטרף ליחידתו, ונשלח לחזית בסיני. ביום א' כ"ה בתשרי תשל"ד (21.10.1973), בקרב על מוצב "פוקסטרוט", במבואותיה הדרומיים של איסמעיליה, נפגע מיריית צלף בחזהו ונהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין

בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה, אב, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-סרן.

גדודו הוציא לאור "דפי-יומן" לזכר לוחמיו שנפלו בקרב, ויעקב בתוכם.